

QUARTER

hevonen ja ystävä

Quarterrulla Nici antoi omistajalleen Annika Lassilalle kaikkea ja vähän enemmän mitä hevoselta voi toivoa.

Teksti: Tarja Jakobsén

Kuvat: Tarja Jakobsén, Annika Lassila

Annika Lassilan ja Nicin, HH Mr Magic Wininicin, ei pitänyt kohdata ollenkaan. Vuonna 2008 Annika omisti quartertamma Jackien, jonka kanssa oli päästy lännenratsastuksen makuun ja yhteistyö jokseenkin toimi. Toisin kuitenkin kävi. Myytävien varsojen palstaa aikansa kuluksi selaileva Annika kohtasi lempeimmät silmät, ja sydän jätti lyönnin välistä -millainen varsa!

Kun tuo ihastus oli puoli vuotta myöhemmin aina vaan myytävänä, puuttui kohtalo peliin. Puolihuolimattomasti heitetty vaihtokauppaidea Ruotsiin sai vastakaikua, ja niin tamma lähti Ruotsiin "mammahommiin". Nicin saapuminen kuitenkin viivästyi, sillä myyjä ei halunnut antaa jalkansa loukannutta ruunaa vaihtoon ennen kuin vaiva oli hoidettu.

Heinäkuussa 2009 Nici saapui viimein Suomeen, ja upean värinen ja iloinen varsa pääsi laitumelle. Nicin perusluonne näkyi heti: nöyrä, utelias, kiltti, suurisydäminen, ovat sanoja joilla entiset tallikaveritkin kuvailevat ruunan luonnetta. - Suuri kiitos tuosta upeasta valmiudesta tehdä yhteistyötä ihmisen kanssa menee Ruotsiin kasvattajalle, Annika sanoo. Ruotsissa varsa käsiteltiin heti alusta saakka paljon, ja samaa jatkettiin myöhemmin Suomessa.

Yhteistyö hevosen kanssa on kuin terapiaa, yhdessäoloa joka parhaimmillaan hoitaa sielua. On helpompi jatkaa arkea tallireissun jälkeen.

Varsa sai rauhassa ajan kanssa totutella erilaisiin asioihin. Ensimmäiseksi quarter-varsa opetettiin ajolle. Nici oli varsin aktiivinen ja touhukas, muille lauman hevosille jopa vähän ärsyttävän innokas. Niinpä helmikuussa 2010 Annika päätti viedä ruunan ratsastuksen "esikouluun" Maria Astikaiselle.

Kevään ajan Niciä ohjattiin ja koulutettiin, ja kesäksi varsa palasi kotilaitumelle. Syksyllä Annikan oma elämäntilanne muuttui ja varsan sijoitus oli epävarmaa. Parasta ratkaisua ei tarvinnut kauan etsiä, kun hevoselle löytyi ylläpitopaikka Ruukista.

Loppukesästä 2011 Nici palasi takaisin Annikan hoiviin. Nyt tilanne oli toinen kuin hevosta hankittaes-

sa, sillä talli ei enää ollut kotipihasa, vaan kulkemista kodin ja tallin välillä tuli päivittäin huomattavasti enemmän. Tuntui järkevältä jakaa hoitovastuu, ja niin Nici oli puoleksi vuokralla lähes kaksi vuotta.

Nic pääsi karjanajoon ja osallistui jenkeistä tulleen Ed Dabneyn karjakurssille pari kertaa 2012. Kesäkuussa 2012 Annika ja Nici osallistuivat Matkaratsastuskisoihin, jossa taivallettiin 25 km maastossa. Annikan selkävaiivat olivat jo arkipäivää ja osallistuminen epäilytti aluksi.

- Näin jälkikäteen voi todeta että Nici selvisi kisasta hienosti, vaikkei matkaratsu olekaan. Itse selvisin vain kovan kipulääkityksen ansiosta, Annika kertoo. Tuloksena oli hyväksytyt suoritus, vaikka sijoitus olikin listan peräpäässä.

Syksyllä 2012 olivat vuorossa ensimmäiset lännenratsastuskisat. Ruukki Rangersien järjestämät kisat olivat lähinnä kokemuksen kartuttamista molemmille. Mutta into jäi, ja keväällä 2013 Annika pakkasi Nicin traileriin. Tytär Leone lähti mukaan hevosenhoitajaksi, groomiksi ja matka kohti Iisalmen lännenratsastuskarkeloita alkoi.

- Iisalmen kisareissu oli ensimmäinen, jonka hoidin kokonaan yksin. Niinpä Western Horsemanship -luokan 2. sija noissa kisoissa oli valtava voitto itselleni, todella liikuttava hetki, muistelee Annika.

Kisareissut olivat antoisia, ja Nicin kyky oppia ja tehdä yhteistyötä pyyteettömästi antoi motivaatiota ja intoa jatkaa, vaikka Annikan oli taisteltava selkäkijupujensa kanssa.

Parin kuukauden päästä Iisalmen kisoista äiti, tytär ja monitoimi-quarter Nici osallistuivat Kannuksessa Match show'hun. 8-vuotias Leone osallistui junior handler -luokkaan ja voitti sen. Nöyrä ja suurisydäminen Nici toimi täydellisesti, kun 8-vuotias vei sitä läpi radan, mikä kertoo paljon hevosen luonteesta! Menoa eivät haitanneet edes parma- ja hyttyslaumat.

Haaveita ja esteitä

Syksyllä oli vuorossa Kokkolassa järjestettävä esteratsastusvalmennus, jonka kouluttajaksi saapui aluevalmentaja Antti Jauhiainen. Länkkäriratsukko syvenyi pariin otteeseen esteratsastukseen, eikä tämäkään tuottanut Nicille ongelmia. Jauhiainen kehui Nicin luonnetta vilpittömästi.

- En ole ikinä uskonut siihen, ettei raja-aitoja voisi ylittää. Estehypely oli jo teini-ikäisestä ollut pieni haaveeni. Myös Jauhiainen oli sitä mieltä, että uuden harjoitteluun tekee länkkärin mielelle ja kropalle hyvää. Se pätee hevoseen ja ratsastajaan! toteaa Annika hymyillen.

Valmennuksesta yleensäkin, oli laji mikä tahansa, Annikalla on selkeä mielipide:

- Vaikka valmennus vaatii aikaa ja rahaa, se kannattaa ehdottomasti. Yritin kauan itsekseeni, mutta toisen valmennuksessa kehittyi

aivan eri tavalla. Se antaa työkaluja omien taitojen kehittämiseen ja hevosen ymmärtämiseen.

Joulunaikaan Nici sai länget kaulaansa ja reki ajelu tuli tutuksi, kun joulunvälipäivät kulivat metsäteitä pitkin nauttien. Haaveissa oli myös omien mittatilauslänkien teettäminen, mutta kaikki haaveet eivät aina ehdi toteutua.

- Haaveissa ei aina kannata takerkua siihen, mikä voi oikeasti toteutua. Minulle hevosharrastus on aina ollut itsensä ja hevosen taitojen ääri rajojen hakemista, tavoitteita ja niitä kohti pyrkimistä. Suurinta nautintoa on ollut yhdessä kulkea Nicin kanssa eteen-

tehtyä, äitienpäivänä 2014. Se jäi myös sellaiseksi "kokemusta hakemassa ja länkkäkaveireita moikkaamassa" -jutuksi.

Uusia aikoja kohti

Kevät toi tullessaan vaivoja myös Nicille, ja polvien takia käytiin klinikalla kesän alussa. Sen jälkeen näytti hyvältä, kunnes oireet palasivat elokuussa. Edessä oli polvien tähyystyysleikkaus Tampereella.

Nyt alkoivat haastavat ajat. Kahden viikon karsinassa toimimisen jälkeen hevosta oli lenkitettävä joka ainoa päivä.

” Vaikka valmennus vaatii aikaa ja rahaa, se kannattaa ehdottomasti. Yritin kauan itsekseeni, mutta toisen valmennuksessa kehittyi aivan eri tavalla. Se antaa työkaluja omien taitojen kehittämiseen ja hevosen ymmärtämiseen. ”

päin, onnistua ja välillä epäonnistua, mutta aina olla jokin päämäärä, Annika miettii taivaltaan.

Keväällä 2014 kolmikko suuntasi jälleen kisoihin, tällä kertaa taas Ruukkiin. Kisat menivät loistavasti, Annika ja Nici osallistuivat kolmeen eri luokkaan, ja jokaisesta kotiin viemisinä oli ruusuke ja yhdestä, Western Pleasuresta, voitto.

-Kisoihin osallistuminen on raskasta huvia. Yksin osallistuminen vie kyllä paljon energiaa.

Mikä heidät sai silti osallistumaan?

-Kisojen ilmapiiri on aivan huikea! Olen todella onnellinen, että teimme tyttäremme kanssa nuo reissut, niistä jäi meille ihania muistoja ja monia uusia tuttavuuksia. Ikävä ei silti ole jäänyt kai hertamaan, vaikka kisat ovat taakse jäänyttä elämää.

-Kilpaileminen jäi oman jännittämisen ja selkävaijien takia, mutta olen todella tyytyväinen, että teimme nuo reissut, hyvä mieli jäi. Toinen Iisalmen reissu tuli myös

Annikalle tämä tarkoitti todellista venymistä vuorotyön, perheen ja kipeän selän takia. Voimat alkoivat hiipua, ja epätoivon hetkiä koettiin.

Nici kuitenkin toipui syksyn aikana ja ensimmäiset varsinaiset treenilenkit tehtiin kolmen kuukauden tauon jälkeen.

” Hevosharrastus on erittäin voimauttavaa. Liikkuminen luonnossa ison eläimen kanssa, ymmärtää ja olla yhdessä tämän kanssa – ei ole sitä tunnetta voittanutta, sitä ei voi selittää.”

Hevonen nautti liikkeestä ja polvet toimivat, mutta ratsastajan tilanne oli hämmentävä. Tauko oli tarkoittanut oireetonta selkää, ensimmäisten ratsastuslenkkien jälkeen selkä kipeytyi heti. Mitä tehdä?

-En voinut ajatella luopumista. En vielä siinä vaiheessa, Nici on antanut minulle niin paljon ja on vaikea edes kuvailla, miten monella tavalla se on hevosena aivan huippuyksilö.

Annika päätti vaihtaa lajia. Lännesatula laitettiin myyntiin ja tilalle tuli koulusatula. Selkä kesti sitä huomattavasti paremmin. Radikaalista luonteenpiirteestään tunnettu Annika pistikin samantien kaikki lännesatustusvarusteet myyntiin, farkkuja ja buutseja myöten.

Quarteri ihmetteli maneesissa käskyjä, uutta satulaa, mutta totteli ja teki parhaansa.

Toiveet olivat korkealla mutta sitten tuli kysymys:

-Western-buutsien ostaja kysyi, eikö

sinulla ole hevosta myytävänä, kun westerntarvikkeet laitot myyntiin? Vastasin heti ei, sanoo Annika.

Kysymys jäi kuitenkin mielen päälle pyörimään ja hyvin pian palaset lokahtivat paikoilleen.

Nyt oli aika luopua Nicistä ja antaa sen jatkaa lännesatustusta, sitä missä se on parhaimmillaan.

Kaupat tehtiin viikon päästä puhelusta, ja niin muutti Nici uuteen laumaan. Se pääsi työhön johon se on luotu, kantamaan isoja ja

pieniä, paimentamaan lehmiä sekä kiisaamaan westerniä – tietysti Suomen mestaruus tavoitteena...

Päätös oli helppo, haikea mutta helppo. Jo vuosia sitten lääkärit suosittelivat ratsastuksesta luopumista. Näin jälkempäin on jo vaikea ymmärtää miten paljon vaivaa, omaa treeniä ja kehon huoltoa ratsastus Annikalta vaati.

-Olin lähes kaksikymmentäviisi vuotta hevosenomistajana. Olen tehnyt

kaikkea, mitä olen toivonut ja lopuksi sain vielä unelmieni hevosen.

Tästä on hyvä jatkaa uusiin haasteisiin, päättää Annika iloa silmissään, pyyhkäisten vaivihkaa kyöneleen silmäkulmastaan...

HH Mr Magic Wininic, nuo silmät!

Yhteiset kisareissut antoivat paljon.

Friends forever <3

Match Show Kannus, Leone voitti Junior Handler-luokan.

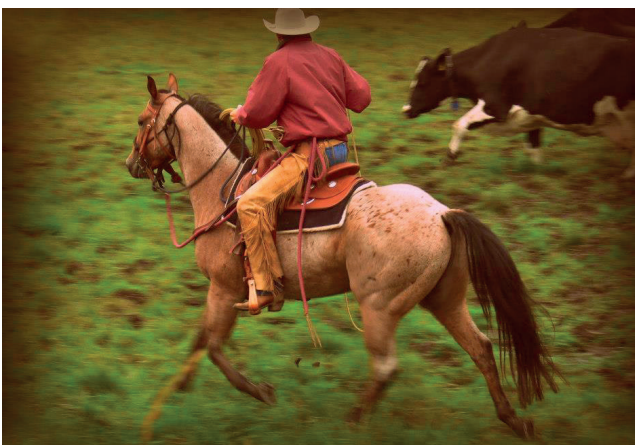
Esteratsastusta quarterilla.

Leone ja Nici.

Talviajan nautintoja.

Nici Ed Dabneyn karjakurssilla.

Kouluratsastusta maneesissa.